

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Oktawian Nawrot (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Paweł Czubik

SSN Marek Dobrowolski

w sprawie z powództwa E. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki
przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Warszawie A.P. delegowanego
do Prokuratury Krajowej
o wymierzenie kary pieniężnej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 15 października 2025 r.
skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 25 kwietnia 2024 r., sygn. VII AGa 886/23:

- I. uchyła zaskarżony wyrok w całości i sprawę przekazuje
Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie do ponownego
rozpoznania;**
- II. zasądza od E. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360
(trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym
wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas po**

upływie tygodnia od dnia doręczenia zobowiązanemu wyroku do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z [...] r. na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12b w zw. z art. 56 ust. 2 i ust. 2h pkt 4, ust. 6 i 6a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz.U. 2021, poz. 716 z późn. zm.) oraz art. 105 § 1 w zw. z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. 2021, poz. 735) i art. 30 ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne oraz art. 75 ust. 1 ustawy z dnia 31 lipca 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych (Dz.U. 2019, poz. 1495 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy M. Sp. z o. o. z siedzibą w P. w związku z nieprzekazaniem w terminie sprawozdań o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za miesiące: od stycznia do maja, październik, listopad i grudzień 2018 r., sierpień 2019 r. oraz luty, marzec, maj, czerwiec, sierpień i wrzesień 2020 r. do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki orzekł: 1) iż przedsiębiorca nie zachował terminu do przekazania sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za miesiące: od stycznia do maja, październik, listopad 2018 r., sierpień 2019 r. oraz luty, marzec, maj, czerwiec, sierpień i wrzesień 2020 r. do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki; 2) za opisane działanie wymierzył przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 10 000 zł w tym: a) 10 000 zł za niezłożenie w terminie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za miesiąc luty 2020 r.; 3) odstąpił od wymierzenia kary pieniężnej za działanie wskazane w pkt. 1 za miesiące: od stycznia do maja, październik, listopad 2018 r., sierpień 2019 r. oraz marzec, maj, czerwiec, sierpień i wrzesień 2020 r. na podstawie art. 56 ust 6a ustawy – Prawo energetyczne; oraz 4) umorzył

postępowanie administracyjne w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy w związku z nieprzekazaniem w terminie sprawozdania o realizacji oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za miesiąc grudzień 2018 r. do Prezesa URE.

Na skutek odwołania powoda od ww. decyzji, wyrokiem z 5 czerwca 2023 r. Sąd Okręgowy w Warszawie uchylił zaskarżoną decyzję: punkcie 1) w części dotyczącej orzeczenia, że przedsiębiorca nie zachował terminu na złożenia sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za miesiąc luty 2020 r.; w punkcie 2) w części dotyczącej orzeczenia o wymierzeniu Przedsiębiorcy za działania opisane w pkt 1 kary pieniężnej w wysokości 10 000 zł w tym 10 000 zł za niezłożenie w terminie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za miesiąc luty 2020 r. opisanej w podpunkcie a).

Sąd Okręgowy ustalił, iż E. sp. z o.o. w P. (poprzednio: M. sp. z o.o. z siedzibą w P.) został wpisany do rejestru podmiotów przywożących prowadzonego przez Prezesa URE pod numerem [...] od dnia [...] r.

Przedsiębiorca za pośrednictwem operatora pocztowego przekazał do Prezesa URE sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu m.in. za luty 2020 r. w dniu 22 kwietnia 2020 r.

Pismem z 15 kwietnia 2021 r. przedsiębiorca został zawiadomiony o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku z nieprzekazaniem w terminie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu m.in. za wskazany wyżej miesiąc. Ponadto, przedsiębiorca został wezwany do nadesłania w terminie 14 dni wyjaśnień na temat przyczyn nieprzekazania w terminie przedmiotowego sprawozdania, kopii wszelkich dokumentów potwierdzających aktualną sytuację finansową przedsiębiorstwa, w tym dokumentów dotyczących: osiągniętych przychodów i dochodów (np. bilans + rachunek zysków i strat za rok 2020 lub inne dokumenty sporządzane stosownie do formy prawnej przedsiębiorcy), bądź kopii sprawozdania o przychodach, kosztach i wyniku finansowym oraz o

nakładach na środki trwałe (sprawozdanie F01) podsumowującego kwartalną działalność przedsiębiorstwa, bądź oświadczenia o osiągniętych w 2020 r. przychodach i dochodach z działalności gospodarczej ogółem.

Przedsiębiorca, przy piśmie z 5 maja 2021 r. przekazany drogą elektroniczną, wyjaśnił, że nieterminowość przekazywanych sprawozdań za rok 2020 związana była z trudnym czasem pandemii, zmianą organizacji pracy, odbioru i wysyłania poczty. Powołując się na treść wyjaśnienia oraz biorąc pod uwagę charakter działalności, rodzaj produktu i skalę jaką stanowi raportowany produkt w całości sprzedaży spółki oraz nieunikanie realizacji obowiązku raportowania, a także fakt, iż uchybienia nie są wynikiem złej woli spółki przedsiębiorca zwrócił się z prośbą o odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej.

Pismem z 17 czerwca 2021 r., przedsiębiorca został ponownie wezwany do nadesłania kopii wszelkich dokumentów potwierdzających aktualną sytuację finansową. Przedsiębiorca, przy piśmie z 6 lipca 2021 r. drogą elektroniczną, przedłożył oświadczenie o osiągniętych w 2020 roku przychodach i dochodach działalności gospodarczej ogółem.

Powód pismem z 26 lipca 2021 r. został zawiadomiony o zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej oraz o możliwości złożenia w terminie 7 dni ewentualnych dodatkowych uwag i wyjaśnień.

Sąd Okręgowy uchylił zaskarżoną decyzję uznając, że wydanie przez Prezesa URE decyzji w przedmiocie stwierdzenia niezachowania terminu do złożenia sprawozdania, o jakim mowa w art. 43d ustawy Prawo energetyczne, z konsekwencją w postaci nałożenia kary pieniężnej za miesiące od lutego 2020 r. do października 2020 r., było przedwczesne, gdyż nie uwzględniono instytucji przywrócenia terminu prawa materialnego przewidzianej w art. 15 zzzzzn² § 1 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem covid - 19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U. 2020, poz. 374). Sąd wskazał, że obowiązkiem Prezesa URE było najpierw udzielenie odwołującej się spółce informacji o uchybieniu terminu i umożliwienie w ten sposób złożenia w ciągu kolejnych 30 dni wniosku o jego przywrócenie. Dopiero brak stosownego wniosku

ze strony spółki mógł dawać podstawy do zastosowania art. 56 ust. 1 pkt 12b ustawy Prawo energetyczne. Sąd, dokonując wykładni art. 15 zzzzzn² § 1 ww. ustawy, uznał, iż fakt, że przepis ten wszedł w życie w dniu 16 grudnia 2020 r. oznacza tyle, że od tej daty na przyszłość możliwe jest powoływanie się na skutki prawne, które ta norma wiąże z wcześniejszym faktem stanu epidemii. Zaprezentowane stanowisko skutkowało uchYLENIEM zaskarżonej decyzji we wskazanym w wyroku Sądu I instancji zakresie.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany. Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z 25 kwietnia 2024 r. oddalił apelację jako niezasadną.

Sąd Apelacyjny podzielił i przyjął za własne ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji. Wskazał, że zasadniczą kwestią dla rozstrzygnięcia sprawy była ocena czy art. 15 zzzzzn² ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem covid-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych stosuje się do stanu taktycznego objętego zaskarżoną decyzją.

Sąd II instancji wskazał, zakaz retroaktywności nie ma charakteru bezwzględnie obowiązującego i dopuszczalne jest stanowienie przepisów, które odnoszą się do przeszłych zdarzeń prawnych, nakazując ich odmienną ocenę albo kształtując odmienną reakcję uprawnionych organów. Dalej, wyjaśnił, iż co do zasady, wsteczne zastosowanie określonego przepisu powinno wynikać z jednoznacznej redakcji przepisów intertemporalnych, ale zasady techniki prawodawczej dopuszczają redakcję poprzez odwołanie się do zdarzeń lub stanów z przeszłości. Sąd zauważył, że w art. 15 zzzzzzn² ust. 1 ustawy użyto tego samego wyrażenia temporalnego, które pojawia się w innych przepisach tego aktu, tj. odwołano się do okresu obowiązywania stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID-19. Celem ustawy covidowej i wszystkich jej nowelizacji było nie tylko zapewnienie bezpieczeństwa zdrowotnego, ale przede wszystkim zminimalizowanie skutków pandemii dla obywateli. W ocenie Sądu Apelacyjnego, dokonując wykładni jakiegokolwiek przepisu ustawy covidowej, należy mieć na względzie ten właśnie cel. Ten cel uzasadnia, zdaniem Sądu Apelacyjnego, przyjęcie, że art. 15 zzzzzzn² ust. 1, ustawy od momentu wejścia w życie nałożył określone obowiązki na organ administracji publicznej.

Jest oczywiste, że jeżeli organ administracji publicznej dokonał określonych czynności przed wejściem w życie tego przepisu, to prawidłowość tych czynności nie może być oceniana na jego podstawie. Organ administracji zawsze działa na podstawie przepisów obowiązujących w chwili działania. Jeżeli jednak w chwili działania organu administracji publicznej przepis art. 15zzzzzn² ust. 1 już obowiązywał, to organ był zobowiązany rozważyć, czy została w danym stanie faktycznym spełniona dyspozycja tego przepisu. Dyspozycja tego przepisu odnosi się do uchybienia przez stronę w okresie obowiązywania stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID-19 przewidzianych przepisami prawa administracyjnego terminów. W rozpoznawanej sprawie powód uchybił terminom do złożenia sprawozdania, o którym mowa w art. 43d ustawy - Prawo energetyczne w okresie epidemii. Organ podjął działania 6 września 2021 r., a więc po wejściu w życie art. 15zzzzzn² ust. 1. Oznaczało to zdaniem Sądu II instancji, że obowiązkiem organu był zastosowanie się do treści przepisu obowiązującego w momencie podejmowania działania. Ze względów wskazanych wyżej, przepis ten miał bowiem zastosowanie do zdarzeń zaistniałych przed 16 grudnia 2020 r.

Skargą kasacyjną z 19 lipca 2024 r. Prezes URE zaskarżył w całości wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 25 kwietnia 2023 r., sygn. akt VII AGa 188/23, zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego:

1. art. 15zzzzzn² ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1327 z późn. zm.), poprzez jego błędną wykładnię w ten sposób, że Sąd Apelacyjny uznał, jakoby przepis ten znajduje zastosowanie również w przypadku terminów, którym uchybiono zanim przepis ten został na mocy ustawy z dnia 9 grudnia 2020 r. o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2020, poz. 2255), uchwalony i wszedł w życie, pomimo braku jakiegokolwiek normy intertemporalnej w tym zakresie, podczas gdy brak przepisów przejściowych oraz zakaz retroakcji

stanowią przeszkodę dla stosowania tej normy z mocą wsteczną, a w konsekwencji jego niewłaściwe zastosowanie w stanie faktycznym sprawy do zdarzeń, które miały miejsce przed dniem jego wejścia w życie;

2. art. 10 ustawy zmieniającej poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że art. 15 zzzzzn² ust. 1 pkt 5 ustawy COVID-19 wszedł w życie z mocą wsteczną;
3. art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zw. z art. 15 zzzzzn² ust. 1 pkt 5 ustawy COVID-19 oraz w zw. z art. 10 ustawy zmieniającej poprzez zastosowanie błędnej wykładni tych przepisów, nakazującej stosować art. 15 zzzzzn² ust. 1 pkt 5 ustawy COVID-19 z mocą wsteczną, prowadzącej do nierównoprawnego traktowania podmiotów przywożących w takim samym stanie faktycznym i prawnym, podczas gdy prawidłowa wykładnia tych przepisów nakazuje stosować art. 15 zzzzzn² ust. 1 pkt 5 ustawy COVID-19 od dnia wejścia w życie ustawy zmieniającej, a przy tym nie prowadzi do nierównoprawnego traktowania podmiotów przywożących;
4. art. 56 ust. 1 pkt 12b ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (tekst jedn. Dz.U. 2022, poz. 1385 z późn. zm.), w zw. z art. 43d ust. 1 Prawa energetycznego w brzmieniu obowiązującym od dnia 9 grudnia 2016 r. do dnia 6 października 2021 r. oraz w związku z art. 62d pkt 4 Prawa energetycznego poprzez ich niezastosowanie w rozpoznawanej sprawie, podczas gdy przedmiotem postępowania było nałożenie na powoda kary pieniężnej za niezłożenie w terminie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za luty 2020 r.

W oparciu o tak skonstruowane zarzuty, pozwany wniósł o uchylenie w całości i zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie i orzeczenie co do istoty sprawy tj. zmianę wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 5 czerwca 2023 r., sygn. akt XVII AmE 22/22, i oddalenie odwołania, ewentualnie uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i

przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania - przy uwzględnieniu kosztów postępowania i ich zasądzenia od powoda na rzecz pozwanego według norm przepisanych, a także zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych, w tym także kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.

Powód w odpowiedzi na skargę kasacyjną z 19 sierpnia 2024 r. wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania kasacyjnego, w tym zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rację miał skarżący zarzucając Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie naruszenie art. 15zzzzzn² ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1327 ze zm.) poprzez jego błędną wykładnię.

Naruszony przepis stanowi, że w przypadku stwierdzenia uchybienia przez stronę w okresie obowiązywania stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID-19 przewidzianych przepisami prawa administracyjnego terminów zawitych, z niezachowaniem których ustawa wiąże ujemne skutki dla strony, organ administracji publicznej zawiadamia stronę o uchybieniu terminu.

Z treści tego przepisu nie sposób w drodze wykładni wywieść wniosków, do których doszedł Sąd II instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku tj. tego, że przytoczony wyżej przepis znajduje zastosowanie również w przypadku terminów, którym uchybiono zanim został uchwalony i wszedł w życie, pomimo braku jakiegokolwiek normy intertemporalnej, która umożliwiłaby jego retroakcję do stanów faktycznych które miały miejsce przed dniem jego wejścia w życie. Argumentacja Sądu Apelacyjnego, sprowadza się w istocie do wykładni art. 10 ustawy z dnia 9 grudnia 2020 r. o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw,

na mocy którego art. 15zzzzzn² ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1327 ze zm.) został włączony do porządku prawnego. Jednakże wykładnia dokonana przez Sąd II instancji w istocie pomija treść wskazanego przepisu. W nim bowiem ustawodawca wskazał, które przepisy ustawy wchodzi z mocą wsteczną, a które stosować należy od chwili wejścia ich w życie. Skoro ustawodawca nie przewidział w omawianym przepisie, iż art. 15zzzzzn² ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych będzie miał zastosowanie do stanów faktycznych sprzed jego wprowadzenia, wykładnia Sądu w zaskarżonym skargą kasacyjną wyroku jest błędna. Pomija też w zupełności fakt, iż powód uchybił terminowi do przekazania Prezesowi URE sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu, co dawało pozwanemu podstawę i nakładało obowiązek, do wszczęcia postępowania, w wyniku którego Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wydał decyzję z 6 października 2021 r.

W świetle powyższego oraz w braku przepisów, stanowiących o tym kiedy i w jakim postępowaniu organ administracji publicznej ma zawiadomić stronę o uchybieniu terminu i wyznaczyć jej termin 30 dni na złożenie wniosku o jego przywrócenie, uznać należało, że pozwany nie mógł zastosować art. 15zzzzzn² ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych, gdyż nie to było przedmiotem postępowania o nałożenie kary.

Mając powyższe na względzie zasadny okazał się również zarzut naruszenia art. 10 ustawy zmieniającej poprzez jego niezastosowanie.

W odniesieniu do rozważanych powyżej zarzutów dodać należy, że Sąd Apelacyjny nie wskazał konkretnie i nie wynika to z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, do którego z przypadków wymienionych w art. 15zzzzzn² ust. 1 pkt 1-6 odnosi się stan faktyczny sprawy. Samo generalne stwierdzenie, że pozwany uchybił

art. 15zzzzzn² ust. 1 nie zawiadamiając strony o uchybieniu terminu i nie wyznaczając jej terminu 30 dni na złożenie wniosku o jego przywrócenie było uchybieniem Sądu, konieczne bowiem było jeszcze wskazanie któremu terminowi strona uchybiła i czy w ogóle uchybienie to związane jest z art. 15zzzzzn² ust. 1. Sąd nie ustalił również, czy powód faktycznie poprzez COVID-19 nie zrealizował obowiązku przekazania Prezesowi URE sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu. Zupełnie pominął też zachowanie przedsiębiorcy, który notorycznie nie składał sprawozdań, także przed pandemią COVID-19.

Treść wszystkich powyższych rozważań wskazuje również na zasadność zarzutu naruszenia art. 56 ust. 1 pkt 12b w zw. z art. 43d ust. 1 w brzmieniu obowiązującym od dnia 9 grudnia 2016 r. do dnia 6 października 2021 r. oraz w zw. z art. 62d pkt 4 Prawa energetycznego. Na skutek omawianych wyżej uchybień Sądu Apelacyjnego niewłaściwie zastosowano ww. przepisy i w konsekwencji uchylono częściowo decyzję Prezesa URE, jak również oddalono apelację nie stwierdzając ww. naruszenia przez Sąd II instancji.

Nietrafny był zarzut naruszenia art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zw. z art. 15 zzzzzn² ust. 1 pkt 5 ustawy COVID-19 oraz w zw. z art. 10 ustawy zmieniającej poprzez zastosowanie błędnej wykładni tych przepisów, bowiem Sąd Apelacyjny nie dokonywał ich wykładni. Oceniał jedynie zasadność podniesionego w apelacji przez pozwanego zarzutu, jakoby interpretacja przepisów przez Sąd I instancji prowadziła do naruszenia zasady równości wobec prawa – nierównego traktowania przedsiębiorców, poprzez uzależnione konsekwencji prawnych jedynie od długości prowadzenia postępowań przez Prezesa URE czy szerzej organy administracji.

Wobec stwierdzenia zasadności zarzutów skargi kasacyjnej Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c., uchylił zaskarżony wyrok w całości i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1, 1¹ i 3 w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 14 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w

sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn.: Dz.U. 2018, poz. 265 z późn. zm.).

[P.Sz.]

[r.g.]